

JANUÁRI KRITIKA

Liliomfi

A mi Rómeó és Júliánk, csak ennek a vége is komédia. Álnevekkal, félreértéssel, szerepjátszással. Megjelenik benne a szerző korának romantikus felfogása, a Petőfi-féle „diátrista” szerelem.

Az előadás azzal kezdődik, hogy a nézőtérre vezető ajtókon az összes színész bejön, amely nekem segített, hogy felfedezzem a darabban az „Egérfogó” megoldást. Aki már egy ideje színházba jár, akarva akaratlanul kíváncsi lesz, milyen belülről ez a rendszer. Itt azt mutatták meg nekünk, hogyan szeret(hetett) bele Petőfi Sándor mint vidékjáró „diátrista” Szendrey Júliába.

Kamilla, Mariska nevelője vénkisasszonyként vágyik a szerelemre, a maga rút, komikus módján. Czegő Teréz azt mutatta meg ebből a figurából, amitől mindannyiunknak mosoly görbült az arcára.

A darab alaphelyzete a félreértés, amely több szinten is megjelenik. A történet szempontjából legfontosabb, hogy Liliomfi és prof. Szilvai Tódor unokaöccse azonos személy. Szilvai a dottore figurájában jelenik meg, kifigurázva a *comedia d'ellarte* szereplőjét, mivel nem segíti, hanem nehezíti a fiatalok helyzetét.

Ahogy itt, Egerszegen szokás, már a szereposztásból meg lehet állapítani, hogy ki lesz a darab legnépszerűbbje (ezt a „kemény” feladatot általában Hertelendy Attila és Szakály Aurél osztja meg egymás között) jelen esetben az ifjú Schwartz ügyetlenkedéseinek nevezhetünk az utóbbi színész jóvoltából.

Én mindig nagyon kritikus vagyok a főszereplőkkel. De jelen esetben magával ragadott Mihály Péter és Kálóczi Orsolya alakítása: lelkesedésük és céltudatosságuk odáig is elment, hogy hideg vizet borított Mariska magára.

A díszlet a szokásoktól eltérően sokszínű, nem kopár volt. Nagyon ötletesen oldották meg a két egymás melletti szoba falának problémáját.

Könnyen emészthető, szórakoztató, és az ügyes megoldásoknak köszönhetően nem jutatta eszembe lépten-nyomon a belőle készült népszerű filmet.

Geráth Júlia

Közösségi háló (Social Network)

David Fincher ismét nagyot alkotott. Bizton állíthatom, hogy a film felér a rendező korábbi munkáihoz, amik közül elég párat említenem (Hetedik, Harcosok klubja, Pánikszoba, Benjamin Button különös élete), hogy lássuk, a Közösségi háló egy remek alkotás.

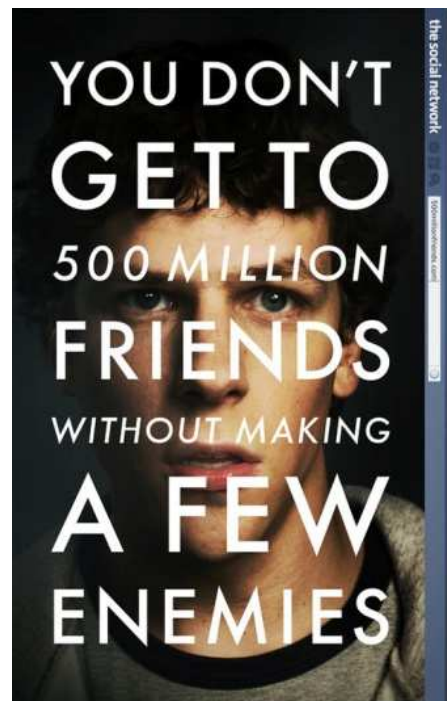
A film angol plakátján szereplő mondat hihetetlenül jól megfogja a lényegét: „You don't get to 500 million friends without making a few enemies.” Korábbi ajánlómban már említettem, hogy a Facebook (hivatalos) alapítója, Mark Zuckerberg cáfolt bármilyen más hasonlóságot a filmmel a pulcsijain és az uszodáspapucsán kívül. Azonban tény, hogy Zuckenberget többen is perelték, és a Facebook közösségi portál ötletének ellopásával vádolják. Hogy a vádakból mi igaz és mi nem, nehéz megmondani. A rendező is figyelmeztet arra, hogy a filmben jelentős a fiktív elemek aránya, de azért hagy hátra egy s más gondolkodnivalót maga után.

A Közösségi háló szerintem nem áll egyik oldalra sem. Nem állítja be Zuckenberget a kis zseninek, akit olyan sok bántalom ér az irigység és a nyereségvágy miatt. „Ellenségei” szemszögét is bemutatva ugyanúgy állhatunk akár az egyik, akár a másik oldalra, a film teljes egészében ránk hagyja ezt a döntést.

A filmet itthon feliratosan vetítik, ami szerintem nagyon is jó, hiszen az embereknek lehetősége nyílik kicsit nyelvet tanulni. A felirat hátrányaként szokták emlegetni, hogy az ember kevésbé tud figyelni a képre, de ez a Közösségi háló esetében nem okozott nagy gondot, hiszen a film egyáltalán nem a látványra, hanem inkább a pörgős párbeszédre épít. Ezek a kis eszmecserek olyannyira gyorsan zajlanak, hogy a film elején, Zuckenberg randiján, mikor az egyetemi klubok előnyeit ecseteli, kicsit meg is ijedtem, hogy még olvasni sem tudok majd ilyen tempóban.

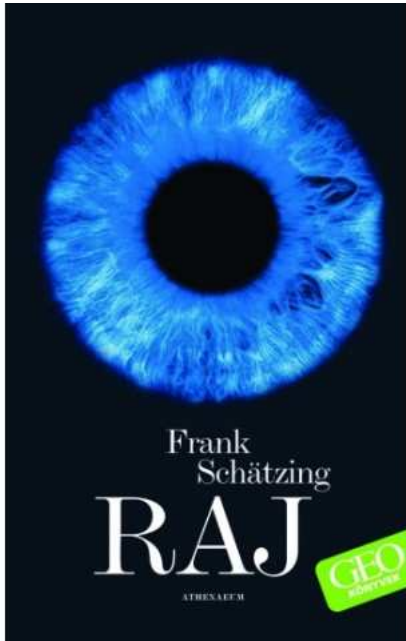
Gratuláció illeti a forgatókönyv íróját, amiért ilyen izgalmas történetet kerekített egy internetes oldal megalapításából. A film egyébként főleg azoknak szól, akik ismerik és rendszeresen használják a facebookot, tehát majd' az összes mai fiatalnak, de a sztori egyáltalán nem érdektelen olyanoknak sem, akik még csak nem is hallottak a közösségi portálról. Ehhez jön még a remek filmzene, ami teljessé teszi a képet, és kész. Kész egy jó film, aminek zseniális befejezése van, ami igazán nagyot „üt”. Zuckerberg csak ül és nyomogatja a frissítést...

A színészi teljesítményeket is méltatni illene pár rövid mondatban. Jesse Eisenberg nagyon jó választás volt a főszerepre, jól helyt állt az eddig főleg zenészként ismert Justin Timberlake is. Érdekesség, hogy nem találtak megfelelő ikerpárt a Winklevoss testvérek szerepére, ezért Armie Hammer egyedül játszott ikreket a filmben, arcát utólag, számítógéppel helyezték egy másik színész arcára.

Összességében úgy gondolom, hogy a film egy rendkívül jó korlenyomatot ad az utókornak, az egész facebook-őrületről, és az egyetemi hierarchiáról. Épp ezért későbbi generációk számára akár „kultfilmmé” is válhat...

Frank Schätzing: *Raj*

Az utolsó oldal, utolsó mondatához érek, elolvasom, leteszem a könyvet, aztán elkezdek gondolkodni. Hogy lehet valakinek ekkora fantáziája? Mik ezekhez képest az én szegényes kis gondolataim?! Hogy találhat ki valaki ilyen tudományosan megalapozott nagyszabású összeesküvéselméletet?

És itt nem csak ez izgalmas nyomozásról van szó, érdemes végigolvasni ezt a terjedelmes könyvet az első betűtől az utolsóig, mert az izgalom mellett az elgondolkodtató kijelentések is szöveget ütnek az ember fejébe. Mivé lesz ez a Világ?! Jó irányba tartunk? Valószínűleg egyáltalán nem, ha már a természet is ellenünk fordul.

Ez ugyanis az alaptörténete a könyvnek. A bolygó több pontján látszólag egymástól függetlenül rejtélyes balesetek történnek: bálnák és kardszárnyú delfinek támadnak meg és süllyesztenek el hajókat, az orkák pedig embereket ragadnak el. Titokzatos férgek kezdik el rágni a norvég partoknál az aljzatot, rákok és homárok

lepik el a partokat, amik felrobbanva halálos vírusokat terjesztenek. Mindegyik esetben más-más tudóscsapat nyomoz, míg végül persze Amerika ragadja magához az irányítást, hogy az időközben egyre jobban elhatalmasodó katasztrófáknak az elejét vegye. Egyre több nyom bukkan fel, de a kirakós nem áll össze, mikor pedig kiderül az igazság, olyannyira letaglózó, hogy a védekezés ellne lehetetlennek tűnik.

Frank Schätzing könyvéhez rengeteg nyomozást folytatott, és rendkívül el kellett mélyednie a biológia, földrajz és fizika legbonyolultabb területeiben, hogy elméletét helytálló tudományos tényekkel támaszthassa alá.

A regény szereplői rendkívül jól kidolgozottak. Itt nincsenek a szó szoros értelmében „gonoszok”, hiszen a történetek háttérében egyáltalán nem emberi erők munkálkodnak, ám vannak unszimpatikus szereplők, akik hátráltatják a már szívünkbe zárt főszereplőinket. Ám mind a pozitív, mind a negatív alakok rendkívül részletesen kidolgozottak, elmerülünk a személyiségükben, megtudjuk, mi hajtja őket, mi a múltjuk, a jelenük, a jövőjük, így rendkívül beleláthatunk abba, hogy mit miért tesznek, és mi jár eközben fejükben.

A regényt összességében a sci-fi műfaj kedvelőinek ajánlanám, bár a mű nem nevezhető teljesen annak, hiszen meglehetősen kevert a műfaja. Ám az biztos, hogy Frank Schätzing műve méltán csatába szállhat Dan Brown könyveivel, hiszen legalább olyan fondorlatos és izgalmas, mint akár a Da Vinci-kód!

Bakó Júlia